

Hồi 25 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Trần Ngươn tiên bắt thầy Tam Tạng Tôn Hành Giả phá viện Ngũ trang

Nói về ba anh em đến trước đền, Tam Tạng hỏi rằng:

- Đồ đệ! Trong am này có trái nhơn sâm, mà đứa nào ăn cắp?

Bát Giới nói:

- Tôi thiệt không biết .

Hành Giả đứng chum chiêm Thanh Phong nói:

- Ai cười thì nấy ăn vụng .

Hành Giả hét rằng:

- Trời sanh cái bộ miệng ta vui vẻ, mới ngó tưởng là cười. Chớ ai biết nhơn sâm ra làm sao mà người nói nhận diện!

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ, mình là người tu hành, chẳng nên nói dối, ăm làm chi những vật sau lưng!

Như có ăn lỡ rồi, thì lạy người ta mà chịu lỗi. Để chối cãi làm chi .

Hành Giả thấy thầy nói phải, liền thưa thiệt rằng:

- Chuyện này không phải tại tôi. Bởi Bát Giới thấy hai người đạo đồng ăn, nên biểu tôi kiếm mà ném cho biết, tôi hái ba trái về chia ba người ăn. Bây giờ biết làm sao mà liệu?

Minh Nguyệt nói:

- Ăn vụng của người ta hết bốn trái, mà thầy còn nói không phải học trò ăn cướp hay sao?

Bát Giới nói:

- Mô Phật, hái trộm bốn trái mà đem về có ba trái mà chia. Đã dính tay hết một trái. Coi ai nặng tội hơn?

Bát Giới cứ cần nhằn như vậy mãi.

Còn hai đồng tử hỏi ra quả tang chánh án, càng mắng nhiếc hơn xưa.

Hành Giả tức mình, trợn mắt tròn vo, nghiêng răng trèo trẹo.

Nghĩ rằng:

- Hai thằng nhỏ thiệt đáng ghét quá chừng. Để ta làm tuyệt hậu, báo hại cho chúng nó hết ăn trái nhơn sâm .

Nghĩ rồi, nhổ một cái lông sau ót, biến ra Ngộ Không giả đứng cùng Bát Giới, Sa Tăng, còn mình xuất thần ra vườn nhơn sâm, cầm thiết báng nhảy dựng lên, đập nhơn sâm rụng hết phân nửa. Rồi chuyển thần lực xô tróc gốc cây nhơn sâm.

Thiệt là:

Nhơn sâm tróc gốc bày trơ rễ,

Đạo sĩ nhằn răng chịu chết thềm.

Hành Giả xô ngã cây nhơn sâm, coi lại không còn một trái. Vì thiết bảng có bịt vàng nên đụng nhằm thì rụng. Khi ngã xuống đất thì nhập thổ, nên còn cây lá mà thôi. Hành Giả nói:

- Như vậy mới hết tức mình .

Nói rồi hiện về như cũ.

Nói về hai đồng tử mắng một buổi trọn, mấy thầy trò làm thỉnh mà chịu.

Thanh Phong nói:

- Minh Nguyệt, ta coi các hòa thượng chịu lì không nói lại. Có khi không phải hái bốn trái chẳng, thế tại lá rậm che khuất nên đếm sai một trái. Hãy ra coi lại, kéo mắng hiệp người ta .

Minh Nguyệt nói phải.

Hai anh em đi tới cửa vườn, thấy cây nhơn sâm tróc gốc gãy nhánh, rụng là hết trái.

Hai người chết điếng.

Hai đạo đồng nhào xuống đất kinh hãi nhưng biết làm sao choặng.

Hai người chắc lưỡi than dài.

Thanh Phong nói:

- Cây thuốc tiên chết rồi, thầy về hỏi trả lời saoặng?

Minh Nguyệt nói:

- Xin sư huynh đừng kinh hãi. Nhắm không ai vô đây? Chắc là hòa thượng mặt nhiều lông, làm ra công chuyện đó. Nếu cãi lẫy với nó, ắt là đánh lộn chớ chẳng không, mình có hai anh em, cựa sao lại bốn hòa thượng. Chi bằng chịu lỗi, gạt nó như vậy: Nhắm chừng nó nấu cơm đã xong, ta đem đồ ăn cho nó. Đợi ngồi mâm thì đóng cửa. Cầm lại đó mà đợi thầy về. Thầy xử lẽ nào tự ý .

Thanh Phong khen phải, đồng mừng rỡ trở vào.

Khi ấy Thanh Phong, Minh Nguyệt đến lạy Đường Tăng mà chịu lỗi rằng:

- Khi nầy anh em tôi nói xúc phạm nhiều lời, xin sư phụ miễn chấp .

Tam Tạng hỏi:

- Vì có nào mà chịu lỗi?

Thanh Phong nói:

- Trái nhơn sâm chẳng hề mất. Bởi lá rậm nên coi chẳng phân minh. Tôi mới đếm lại rõ ràng còn nguyên hiện .

Hành Giả nghe nói lấy làm lạ nghĩ rằng:

- Cây trái đã tang hoang, sao lại nói còn nguyên hiện. Hay là cây ấy, có phép cải tử hoàn sanh?

Tam Tạng nói:

- Như vậy thì mình dọn cơm mà ăn!

Bát Giới đi dỡ cơm đem dọn.

Hai tên đồng tử bụng phụ đồ ăn, lại nấu một bình trà ngon mà hờ đó.

Bốn thầy trò mới cầm đuũa, hai đồng tử đóng cửa khóa liền.

Bát Giới cười rằng:

- Phong tục ở đây lạ lắm, ai đời ăn cơm còn sớm, mà đóng cửa bao giờ?

Minh Nguyệt nói:

- Phải, phải. Ăn cơm rồi sẽ mở cửa .

Thanh Phong mắng rằng:

- Sãi trọc chết thêm ăn vụng, là một tội rồi, sao lại dám cả gan xô gãy cây nhơn sâm, làm mất giống linh trong âm bấu, hồi còn nói lẽ hay sao? Hoặc đầu thai kiếp khác, mới đi tới Tây Phương, chớ kiếp này hết kẻ .

Tam Tạng nghe nói, thất kinh nghẹn họng, buông đuũa thôi ăn.

Hai đồng tử đóng ba vòng cửa, mắng hơn một buổi, rồi vào phòng khóa cửa nghỉ ngơi.

Còn Tam Tạng tức tối, nhiech Ngộ Không rằng:

- Thằng mặt khi tới đâu cũng gây họa. Đã ăn vụng lỡ thì người ta mắng nhiech cũng phải nghe, có lẽ nào lại hại cây người cho tuyệt giống, nếu chuyện này chúng kiện, dầu ông già mi làm quan xử đoán cũng không lẽ vị tình .

Hành Giả nói:

- Thôi mà, thầy đừng có ngầy lắm! Trời tối hai đứa nó vào phòng hết, đợi nó ngủ mình sẽ trốn mà đi .

Sa Tăng nói:

- Anh ôi! Ba vòng cửa nó khóa hết, lại giấu chìa khóa rồi, mở làm sao cho đặng?

Hành Giả cười rằng:

- Không cần gì hết. Lão Tôn có phép thần thông .

Bát Giới nói:

- Ai không biết anh có phép? Anh hóa ra đĩa bò cũng được, hóa ra muối bay cũng như chơi, ngặt chúng tôi không biết làm sao, phải giơ đầu mà chịu tội .

Tam Tạng nói:

- Nếu nó không đem chúng ta ra hết, thì ta niệm thần chú ngày xưa, coi nó chịu nổi không cho biết.

Bát Giới nghe nói hỏi rằng:

- Thừa thầy, thần chú chi ngày xưa?

Hành Giả nói hót rằng:

- Bởi em không rõ. Cái niên trên đầu ta, nguyên Quan Âm Bồ Tát truyền cho thầy, thầy gạt ta đội lên, nó dính vào thịt. Hễ niệm thần chú thì niên ấy bóp lại gần bề đầu, nhờ phép thầy trị ta mới đặng. Thầy đừng niệm làm chi cho mệt, bề nào tôi cũng đem ra .

Coi lại trời đã khuya rồi, đạo đồng ngủ hết, Hành Giả nói:

- Bây giờ phải thôi đi lắm .

Nói rồi cầm thiết bảng chỉ lên ống khóa, làm phép giải tỏa mở các cửa tức thì.

Tam Tạng lên yên, Sa Tăng dắt ngựa.

Bát Giới gánh đồ hành lý đồng theo Đại Thánh ra khỏi viện Ngủ trang.

Khi ấy Hành Giả nói:

- Khi tôi làm Tề Thiên đại thánh cõi tiên, tôi đặt vận ăn cuộc với Tăng trưởng thiên vương. Tôi ăn đặng ít con buồn ngủ, gọi là Hạt thóa trùng. Hễ cho đậu trên con mắt thì buồn ngủ. Để tôi trở lại cho hai thằng nhỏ ngủ một tháng cho biết chừng .

Nói rồi đến cửa phòng bắt hai con buồn ngủ quăng vào lỗ song, giống ấy cứ kiếm con mắt người ta mà đậu. Hai người ngủ như say như chết, rồi Hành Giả chạy theo Tam Tạng.

Đêm ấy ngựa đi không ngừng vó, tới trời sáng mới dừng.

Tam Tạng nói:

- Trời đã sáng rồi, thầy ngồi dựa cội cây mà nghỉ .

Tam Tạng xuống ngựa ngồi dựa cội tòng, còn Bát Giới, Sa Tăng đặt lưng liền ngủ. Còn Hành Giả nhảy thót lên cây.

Nói về Trần Nguơn đại tiên nghe Nguơn Thủy giảng kinh xong xả, liền dắt đệ tử về am, thấy cửa mở khắp nơi, đèn hương tắt hết. Trước sau không thấy bóng người! Vào đến thấy cửa phòng đóng chặt, hai đạo đồng nằm ngủ li bì! Còn học trò vỗ cửa mà kêu không dậy! Cạy cửa ra kéo hai trò xuống. Cũng mê man như say.

Trần Nguơn cười rằng:

- Tiên đồng hay quá! Thánh tiên thì tinh thần no đủ, không hề ngủ khi nào, chắc cũng bị ai khuấy chi đó, mới ngủ vùi như vậy .

Nói rồi truyền đệ tử múc nước, niệm chú rồi phun nước vô mặt, hai trò ấy tỉnh liền. Thanh Phong, Minh Nguyệt ngó thấy thầy về động, đồng quỳ lạy thưa rằng:

- Người quen lớn của thầy là sãi Đông Độ mới qua, thiệt là một bầy ăn cướp. Rõ ràng là chánh đảng, chớ không phải lâu la!

Trần Nguơn đại tiên cười rằng:

- Chuyện chi dữ vậy?

Thanh Phong Minh Nguyệt thuật chuyện lại, và tức mình quá khóc ròng.

Trần Nguơn đại tiên nổi giận nói rằng:

- Nín đi, đừng khóc, bởi chúng bây không biết họ Tôn; thần thông quảng đại, năm xưa làm phản thiên cung, chúng bây có biết mặt người hại cây báu hay không?

Thanh Phong thưa:

- Biết .

Trần Nguơn đại tiên nói:

- Biết mặt thì đi theo ta. Còn các trò sắm sửa dây roi, dặng ta bắt đem về khảo . Các tiên đồng vâng lệnh sửa sang.

Khi ấy Trần Nguơn đại tiên bắt Minh Nguyệt Thanh Phong, dặng vác theo Tam Tạng. Đi hơn một ngàn dặm ngó không thấy Đường Tăng.

Ngó ngoái trở lại phía Đông, Minh Nguyệt Thanh Phong ngó thấy Tam Tạng, liền thưa rằng:

- Đường Tăng ngồi dựa cột tòng kia kia .

Trần Nguơn đại tiên nói:

- Ta đi quá hơn chín trăm dặm, phải không ngó lại, thì kiếm không ra!

Nói rồi biến ra ông đạo sĩ đi đường, tay cầm cái phát chủ.

Đi đến cột tòng nói lớn rằng:

- Tôi chào thầy đó .

Tam Tạng đáp lễ vừa rồi, đạo sĩ hỏi:

- Thầy ở đâu đến đây?

Tam Tạng nói:

- Tôi ở Đông Độ Đại Đường vâng chỉ đi thỉnh kinh bên Phật .

Đạo sĩ làm bộ kinh hãi hỏi rằng:

- Thầy có đi ngang núi tôi chăng?

Tam Tạng nói:

- Không biết núi thầy ở gọi là núi chi?

Đạo sĩ nói:

- Am Ngũ Trang tại núi Vạn Thọ .

Hành Giả nói hốt rằng:

- Không biết, không biết, chúng tôi cứ đường thẳng mà đi .

Đạo sĩ điểm mặt Hành Giả mà cười rằng:

- Con khỉ này nói giấu ta saoặng. Mi đến am ta, ăn trái nhơn sâm cho đã, rồi lại giết gốc nhỏ cây, mi trôn cả đêm nay, hãy còn chối phứt! Đồ nguoi đi đâu choặng, phải bắt đền cây nhơn sâm cho ta .

Hành Giả nghe nói nổi xung, giơ thiết bạng liền đập.

Đạo sĩ nhảy lên trên không hiện ra hình thiết, Hành Giả nhảy theo đập hoài.

Trần Nguơn đưa phát chủ đỡ mãi, liền giữ tay áo một cái, thâu bốn thầy trò và ngựa với gánh đồ, liền bay về am.

Kêu học trò đem dây ra cho sẵn, bắt từ người trong tay áo đưa ra, mới thấy còn nhỏ như hình hát bội đem ra ngoài lớn như người ta.

Truyền buộc bốn thầy trò vào bốn gốc cột, đóng nọc buộc con ngựa tại căn giữa, gánh đồ để một bên, bảo học trò lấy roi da ra, đánh hòa thượng một hồi, vì sự Huơn đơn thảo.

Khi ấy học trò vào lấy roi da rờn nhún nước, rồi thưa rằng:

- Đánh người nào trước?

Trần Nguơn đại tiên nói:

- Đường Tăng Tam Tạng là thầy cả, mà không biết dạy học trò, thì cứ thầy đánh trước .

Hành Giả hét rằng:

- Thầy nói sai lắm! Tôi hái trộm, tôi ăn vụng, tôi xô gãy cây nhơn sâm sao lại không đánh tôi, để ăn hiếp thầy cả .

Trần Nguơn đại tiên cười rằng:

- Con khi này thiệt gan ruột quá chừng, thôi bây đánh nó trước .

Tiểu tiên nói:

- Thừa thầy, đánh mấy chục roi?

Trần Nguơn đại tiên nói:

- Đánh ba chục mà thôi .

Tiểu tiên vâng lời giá roi liền đánh.

Hành Giả thấy roi lớn quá, trợn con mắt coi đánh tại đâu, chẳng ngờ cũng đánh đích.

Hành Giả biến ra da sắt mà chịu đòn, đánh ba chục roi thì trời mới đứng bóng, Trần Nguơn đại tiên biểu đánh Tam Tạng, vì tội dạy không nghiêm để học trò gian ác. Hành Giả nói:

- Thầy nói hiệp quá! Hồi tôi ăn cắp thầy tôi cũng không hay. Ví dầu có tội chi, tôi là phận học trò xin chịu thế, có đánh bao nhiêu nữa thì đánh tôi đi .

Trần Nguơn đại tiên khen rằng:

- Con khi yêu tuy là gian xảo, mà cũng có hiếu nghĩa với thầy. Vậy thì y theo lời nó xin, đánh thêm ba chục nữa .

Tiểu tiên vâng lệnh đánh y số mới thôi.

Tôn Hành Giả không biết đau chút nào. Dòm sau đít sáng trưng như mặt kiếng.

Khi ấy trời gần tối Trần Nguơn đại tiên nói:

- Thôi, đem roi ngâm nước một đêm, để mai sẽ đánh nữa .

Đệ tử vâng lệnh. Rồi đâu đó về phòng.

Còn Tam Tạng khóc rờn than rằng:

- Tại chúng bây làm nhần, mà báo ta mắc nạn. Bây giờ mới tính làm sao?

Tôn Hành Giả nói:

- Đừng có cần nhần, đợi họ ngủ rồi sẽ trốn nữa .

Đêm khuya ai nấy ngủ hết.

Tôn Hành Giả biến hình nhỏ, vượt dây ra.

Trước mở trói cho thầy, sau mở cho Sa Tăng Bát Giới. Tam Tạng cỡi ngựa, Sa Tăng gánh đồ.

Hai người mở cửa động đi trước.

Còn Tôn Hành Giả biểu Bát Giới, đón bốn cây dương, trái nhánh xong xỏ, đem vào buột vô bốn góc cột như cũ.

Tôn Hành Giả niệm thần chú, rồi cắn lưỡi chảy máu phun trên bốn khúc dương.

Hóa ra hình bốn thầy trò, không sai một mảy. Hồi cũng biết đáp lại như người. Xong rồi Tôn Hành Giả với Bát Giới đóng cửa động như thường, nhảy ra chạy theo Sa Tăng, Tam Tạng.

Đêm ấy ngựa không ngừng vó, người chẳng nghỉ chân.

Đi tới sáng trắng, Tôn Hành Giả thấy thầy ngủ gục trên lưng ngựa.

Sợ rủi ro té xuống mà khó lòng. Nên kiếm thạch bàn dựa bóng cây, thầy trò đồng nghỉ.

Rạng ngày Trần Nguơn đại tiên kêu học trò thức dậy.

Ăn cơm mai xong rồi, Trần Nguơn truyền học trò lấy roi đánh bốn sãi mỗi người ba chục!

Tiểu tiên vâng lệnh. Xách roi ra nói với Tam Tạng rằng:

- Bữa nay đánh người trước .

Giả Tam Tạng hỏi:

- Đánh tôi sao?

Tiểu tiên đánh ba chục.

Rồi lại nói với Bát Giới rằng:

- Bây giờ đánh Hòa Thượng mỗ dài .

Bát Giới hỏi:

- Đánh tôi phải không?

Tiểu tiên cũng đánh y số.

Rồi nói:

- Bây giờ đánh Hòa Thượng mập .

Giả Sa Tăng cũng nói y như vậy.

Tiểu tiên đánh thẳng tay.

Rồi đánh tới giả Tôn Hành Giả.

Thì Tôn Hành Giả thiết đương ngủ vùng phát lãnh giựt mình nói rằng:

- Không xong! Không xong! Ta ngỡ là hôm qua đánh đã hai lần sáu chục. Bữa nay nó chưa ta. Nên dùng máu lưỡi mà hóa bốn thầy trò. Ai dè nó đánh ta, đau lưỡi quá chịu sao cho nổi .

Nói rồi thâm phép, hết run hết rét tức thì.

Còn Tiểu tiên mới đánh giả Tôn Hành Giả ba roi, coi lại không phải bốn thầy trò, thiết bốn gốc dương liễu. Liền vào thưa tụt sự với thầy.

Trần Nguơn đại tiên cười hả hả nói rằng:

- Tôn Hành Giả là một con khỉ yêu nghiệt. Đã trốn thì thôi ta cũng kiếm. Sao lại đem dương liễu hóa mình chịu thế, khi ta không biết hay sao. Nói thiết dung mi không đặng .

Nói rồi đằng vân ngó xuống. Thấy thầy trò đi lại hướng Tây.

Trần Nguơn đại tiên kêu lớn nói rằng:

- Tôn Hành Giả chạy đi đâu cho khỏi? Phải bắt đền cây nhọn sấm cho ta .

Bát Giới nghe kêu lớn, kinh hãi nói rằng:

- Chủ nợ đà theo đệ!

Tôn Hành Giả nói:

- Xin thầy gói hai chữ từ bi lại. Để anh em tôi cầu siêu độ cho thầy ấy, thì đi đến Tây phương .

Tam Tạng run lập cập, chưa kịp trả lời.
Ba anh em đang vân áp đánh.

Khi ấy Trần Ngươn đại tiên đưa phất chủ ra đỡ. Rồi cũng giũ tay áo, bắt như xưa. Dem về bắt Tam Tạng ra biểu cột tại gốc hòe. Còn Bát Giới Sa Tăng cột vào hai cây đại thọ. Có một mình Tôn Hành Giả thì trối động đầu tại cây cau. Truyền đệ tử lấy mười in vải.

Tôn Hành Giả xem thấy cười rằng:

- Bát Giới! Ông đại tiên tử tế lắm. Dem vải may áo cho bọn mình, còn dư xé khăn lau miệng nữa .

Nói về Trần Ngươn đại tiên truyền đệ tử lấy vải vắn cùng mình bốn sải. Chừa từ cổ sắp lên.

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Tưởng là may áo, không dè đại liệt!

Khi ấy các tiểu tiên vắn rồi hết, Trần Ngươn truyền đem sơn sống sơn chín, tô ngoài vải dày mo. Rồi bảo đem chảo lớn nấu dầu cho sôi, quyết nấu Tôn Hành Giả mà bảo cừ cây nhơn sâm.

Tôn Hành Giả nghe nói mừng thầm rằng:

- Mình lâu tắm gội xót ngứa lắm. Sẵn dịp này tắm chơi luôn thể, song nghĩ lại Đại tiên phép nhiệm, không biết có bùa chú ếm chằng, dầu mình chẳng hề gì, e thầy với hai em phải chết .

Nghĩ rồi ngó bốn phía, thấy con sư tử đá bên mái tây. Liền lăn đến đó, cắn lưỡi chảy máu; phun thạch sư tử mà biểu rằng: "Biến biến". Thiệt biến như hình Hành Giả, còn Tôn Hành Giả tàng hình ẩn trên mây.

Giây phút Tiểu tiên vào thưa rằng:

- Chảo dầu đã sôi rồi .

Trần Ngươn đại tiên truyền quăng Tôn Hành Giả vào vạc dầu nấu cho rục.

Bốn tiên đồng khiêng Tôn Hành Giả không nổi, phụ thêm bốn người nữa, đỡ cũng không lên.

Lần lần tới mười hai người cũng không nổi, các tiên đồng nói rằng:

- Con khỉ nhỏ mà nó nặng quá tay, miết xuống đất như sắt!

Nói rồi áp lại cộng hai mươi người, rán hết hơi khiêng mới nổi.

Quăng vào chảo nghe một cái cẳng!

Dầu văng phồng mặt các tiên đồng.

Người chụm lửa la lớn rằng:

- Lũng chảo rồi; chảy dầu lai láng .

Coi lại con thạch sư tử nằm trong chảo, không biết Tôn Hành Giả biến đi đâu!

Khi ấy Trần Ngươn đại tiên ra xem, thấy vậy nổi nóng nói rằng:

- Con khi khốn nạn này, thiệt là vô lễ dám điều trước mặt ta, đã trốn khỏi thì thôi, sao lại hại cho bể chảo; thôi thôi bỏ nó đi cho rảnh. Thay chảo khác, nấu dầu Tam Tạng mà báo cừu cây nhơn sâm .

Nói về Tôn Hành Giả ở trên mây nghe nói như vậy, liền hiện xuống trước mặt Trần Nguơn đại tiên, bái mà nói rằng:

- Đừng có nấu dầu thầy tôi, để tôi chịu thế .

Trần Nguơn đại tiên mắng rằng:

- Mi là con khi yêu nghiệt, sao hại lũng chảo ta .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Nếu ông không nấu dầu tôi, thì sao đến nỗi lũng chảo ngã lò tắt bếp. Phải tại tôi hay sao? Thiệt tình tôi cũng muốn vào chảo mà tắm dầu. Ngặt mắc đại tiện thốn tớn, sợ làm bậy trong chảo, nữa sau ông nấu đồ ăn không ngon. Nay xuất cung (đi đại tiện) đã sạch sẽ rồi, nên vào thế cho thầy, kéo oan và tội nghiệp .

Trần Nguơn đại tiên nghe nói nổi giận cười gằn, liền bắt Tôn Hành Giả.

Hết Hồi 25 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

[Xem Hồi 26](#)